

NHỮNG TIẾNG NỔ LỚN và Màu Sắc Rực Rỡ

"Tại sao Cha Thiên Thượng không làm cho những tiếng ồn lớn biến mất?" Charlotte thắc mắc.

Bài của Heather Sullivan
(Dựa trên một câu chuyện có thật)

Câu chuyện này diễn ra tại Hoa Kỳ.

Charlotte ghét những tiếng ồn lớn! Cô bé không thích cách âm thanh đập vào tai mình hoặc vang lên trong đầu. Ngay cả khi cô bé biết mình đang an toàn, cô bé vẫn cảm thấy căng thẳng khi nghe tiếng xe ô tô phanh kít lại, đám đông reo hò hay tiếng trống vang dội.

Và Charlotte *thực sự* không thích pháo hoa!

Gia đình của cô bé đã cố gắng rất nhiều để an ủi cô bé khi có tiếng ồn lớn. Cha mua cho cô bé đôi bịt tai đặc biệt để giúp ngăn chặn tiếng ồn. Khi có tiếng sấm, Mẹ ôm chặt cô bé dưới lớp chăn. Charlotte cũng cầu nguyện để không cảm thấy sợ hãi.

Tất cả những điều này đều giúp ích. Nhưng những tiếng ồn lớn vẫn khiến cô bé cảm thấy sợ hãi.

Mẹ nói với Charlotte: "Chúng ta sẽ đến xem một buổi trình diễn pháo hoa đặc biệt tại công viên tối nay. Con có muốn đi không?"

Charlotte cau mày. "Nhưng pháo hoa nổ to lắm."

Mẹ nói: "Bây giờ con đã lớn hơn, việc xem pháo hoa có thể sẽ thú vị hơn đấy. Tất cả bạn bè của con cũng sẽ ở đó. Chúng ta có thể mang theo đôi bịt tai chống ồn đặc biệt cho con. Con nghĩ con có thể thử đi không?"

Charlotte thở dài. "Vâng. Chắc con sẽ thử."

Buổi trình diễn pháo hoa ở công viên khai mạc một cách hoàn hảo. Charlotte và bạn bè chạy quanh trên bãi cỏ, chia sẻ đồ ăn vặt và chơi trò chơi. Chẳng bao lâu, trời trở tối. Charlotte ngồi xuống và đeo bịt tai trong khi nhìn lên bầu trời một cách hồi hộp.

ĐOÀNG! ĐOÀNG! CHÍU!

Tim Charlotte đập nhanh hơn, và cô bé cảm thấy khó thở nơi lồng ngực. Cô bé nhảy bật dậy và cố gắng tránh xa khỏi tiếng nổ xung quanh.

Mẹ chạy theo Charlotte và bế cô bé lên. Cả hai ngồi xuống, và Mẹ ôm chặt lấy cô bé. Nước mắt giàn giụa trên mặt của Charlotte.

"Mẹ xin lỗi vì đã làm con sợ," Mẹ nói. "Có mẹ ở đây rồi. Chúng ta hãy tập trung vào màu sắc để con không còn chú ý quá nhiều đến tiếng pháo nổ. Con thấy gì với đôi mắt của mình?"

Charlotte hít một hơi thật sâu. "Con thấy màu vàng, đỏ và xanh lá cây."

Mẹ nói: "Bây giờ hãy dùng mũi của con đi." "Con ngửi thấy gì?"

Charlotte nói: "Con có thể ngửi thấy mùi khói và cỏ. Và cả bắp rang nữa!"

"Con có thể sử dụng những giác quan khác không?"

Charlotte nhắm mắt lại. "Con có thể cảm nhận được pháo hoa nổ. Khi pháo hoa nổ, con có thể cảm nhận được rung động trong lồng ngực của mình."

"Con có thể ném được gì không?" Mẹ hỏi.

Charlotte lè lưỡi ra. "Con không thể ném vị của pháo hoa được." Cô bé cười.

Tất cả những điều này khiến Charlotte tò mò. Cô bé tự hỏi, *người ta làm thế nào để tạo ra các màu sắc khác nhau? Tại sao pháo hoa lại nổ? Làm thế nào để pháo hoa có thể tạo ra các hình dạng khác nhau?* Giờ đây, pháo hoa dường như không còn đáng sợ như trước nữa.

"Mẹ ơi, pháo hoa thật tuyệt vời!" Charlotte nói.

Khi Mẹ đưa Charlotte vào giường ngủ đêm đó, Charlotte hỏi, "Tại sao Cha Thiên Thượng không đáp lại lời cầu nguyện của con khi con cầu xin Ngài làm cho những tiếng ồn lớn biến mất ạ?"

Mẹ suy nghĩ một lúc. Mẹ nói: "Cha Thiên Thượng không phải lúc nào cũng sẽ lấy đi những điều đáng sợ. Nhưng đôi khi Ngài giúp chúng ta nhìn nhận mọi thứ theo một cách khác hoặc ban cho chúng ta những người có thể an ủi chúng ta."

Charlotte nói: "Giống như cách Ngài đã giúp con tối nay!"

"Đúng vậy!" Mẹ mỉm cười. "Con đã đến xem buổi trình diễn pháo hoa mặc dù con rất sợ. Sau đó, Cha Thiên Thượng đã giúp con trấn an nỗi sợ hãi của mình. Ngài cũng giúp con chiêm ngưỡng vẻ đẹp của pháo hoa bằng cách sử dụng các giác quan khác của con."

Charlotte nghĩ về các màu sắc rực rỡ trên bầu trời và mỉm cười. Cô bé vẫn không thích tiếng ồn lớn. Tiếng ồn lớn vẫn khiến cô bé hoảng sợ. Nhưng Charlotte biết rằng Cha Thiên Thượng luôn có thể giúp cô bé trở nên dũng cảm. ●

"Chớ sợ chi; ta ở cùng ngươi"
(Ê Sai 41:10).